

3. Вальченко И.В., Прилуцкая Я.Н. Читаем тексты по литературе. – Харьков : ХНАГХ, 2012. –103 с.

4. Вальченко И.В., Плотникова Т.А, Соколова Г.П. – Интересные истории: пособие для чтения для студентов подготовительных факультетов. Харьков: ХНУГХ им. А.Н. Бекетова, 2015. – 132 с.

Соколов Д. В.

*Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

СУЧАСНІ ЦІЛІ СОЦІАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ

Поняття виховання включає в себе вплив суспільства в цілому на особистість людини та цілеспрямовану діяльність, покликану формувати у людей систему якостей особистості, поглядів і спостережень. Соціальне виховання – це цілеспрямоване створення умов (матеріальних, духовних, організаційних) для розвитку людини.

Зміст, характер методики виховання визначаються цілями. Ціллю виховання слід розуміти ті заздалегідь обумовлені (прогнозовані) результати в адаптації молодого покоління до життя, в їх особистісному розвитку. Процес формування цілей безперервний. Формування однієї цілі завжди органічно пов'язаний з можливостями і шляхами її реалізації, а також з реалізацією інших цілей.

В даний час ціллю виховання проголошується формування особистості, яка високо цінує ідеали свободи, демократію, гуманізм, справедливість і має наукові погляди на навколишній світ.

Головна ціль соціального виховання полягає в формуванні людини, яка готова до виконання громадських функцій працівника і громадянина.

Людина розглядається як вища ціль соціального виховання, в ході якого забезпечується створення умов, необхідних для реалізації всіх його потенцій, досягнення гармонії в соціально-економічній та духовній сфері існування, високого розвитку конкретної людської особистості, вироблення у молодих людей усвідомленої громадянської позиції, готовності до життя, праці та соціальної творчості, участі в демократичному самоврядуванні і відповідальності за долю країни і людської цивілізації.

У сучасному світі існує різноманіття цілей виховання і відповідних їм виховних систем і теорій. Кожна з цих систем характеризується своєю ціллю, так само як і кожна ціль вимагає для реалізації певних умов і засобів.

Сучасні теорії виховання звичайно являють собою синтез природничонаукових, психологічних і філософських теорій. Найвідомішими з них називають біхевіоризм, неотомізм, неопозитивізм і прагматизм. Спільною рисою цих теорій можна вважати їх гуманістичну орієнтованість, а також спрямованість на розвиток вільної особистості.

Незважаючи на те, що підходи в них різні, сучасні теорії виховання побудовані на загальних закономірностях: виховання відбувається в тісному

взаємозв'язку з навчанням, (грає головну роль); ефективність виховання залежить від активності самої людини і того, наскільки вона включена в процес; його результати пов'язані з всіма структурними елементами, що складають цей процес: цілей і методів, а також форм.

Стрюк К. М.

Харківський радіотехнічний технікум

КОНСТРУКТИВНЕ РОЗВ'ЯЗАННЯ КОНФЛІКТІВ У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ВНЗ

«Перемагати – найдурніше заняття.

Не перемагати, а переконати, ось що гідне слави!»

В. Гюго.

Далеко не всі конфлікти в навчально-виховному процесі ВНЗ можливо передбачити чи уникнути. А інколи це і не потрібно з точки зору виграшу справи. А тому дуже важливо викладачу ВНЗ вміти конструктивно вийти з конфлікту, тобто його розумно завершити так, щоб в кінцевому плані виграв студент, який ще формується як особистість і спеціаліст. На нашу виважену думку, таким надійним помічником в цій особливо важливій державній справі є нова для нашої країни багатовекторна наука конфліктологія. Саме вона вивчає причини, особливості, закономірності виникнення, розвитку і функціонування конфліктів, методи і способи їх попередження та вирішення, а також подолання їх негативних наслідків.

Введення елементів науки конфліктології доречно в будь якому навчально-виховному процесі, та особливо воно необхідне у ВНЗ, куди молода людина поступає на навчання в значній мірі сформованою особистістю.

Розв'язок конфлікту – це сумісна діяльність його співучасників, направлена на завершення протидії і вирішення проблеми, яка привела до зіткнення.

Розв'язання конфлікту вимагає активності обох сторін по перетворенню умов, в яких вони взаємодіють по ліквідації причин конфлікту. Для розв'язання конфлікту необхідна зміна опонентів (або хоч одного з них), їх позицій, які вони відстоювали в конфлікті. Не рідко розв'язок конфлікту базується на зміні відношення опонентів до його об'єкту, чи один до одного. Наприклад, студент нерідко пропускає заняття, тому, що враховуючи свій матеріальний стан, вимушений епізодично працювати. Куратор групи, розібравшись в причині конфлікту, пропонує адміністрації ВНЗ виділити цьому студенту певну допомогу, або знайти можливість прийняти його на роботу (наприклад - в якості лаборанта на одну з кафедр факультету на якому він навчається). Всі задоволені. Конфлікт розв'язаний.

Врегулювання конфлікту відрізняється від його розв'язання тим, що в ліквідації протиріччя між опонентами приймає участь третя сторона. Цією проблемою доводиться займатися куратору групи при виникаючих конфліктах